

CAPITOLUL 1

CEL ADORMIT SE TREZEȘTE

La început, n-a fost nimic. Apoi, a apărut o scânteie; un sfârâit care a stârnit fragmente zdrențuite de vis și amintiri disperate. Iar după aceea, cu un pârâit, un vuiet, un curent alb-albăstrui, i-a străbătut tot corpul, năvălind pe coridoarele uscate ale creierului său așa cum se năpustește fluxul într-o grotă marină. Trupul i s-a arcuit de-atâta încordare, încât, preț de o clipă, a rămas în contact cu solul doar pe călcâie și pe partea din spate a țestei blindate. A țipat și s-a trezit într-o ploaie cu scântei de electricitate statică, copleșit de o senzație de prăbușire.

Își amintea că murise. Își amintea chipul brăzdat de cicatrici al unei fete care îl privea insistent în vreme ce el zăcea pe spate, întins în iarba udă. Fata era cineva important, cineva de care lui îi păsa mai mult decât ar fi trebui să-i pese unui Stalker de cineva, și ar fi vrut să-i spună ceva acelei fete, însă nu reușise. Acum, nu-i mai rămăsese decât imaginea remanentă a chipului ei distrus.

Cum o chema? Gura lui își amintea...

- H...
- Trăiește! rosti un glas.
- HES...
- Din nou, te rog! Repede!
- Se încarcă...
- HESTER...
- Păstrați distanța!

Apoi, un alt șfichi de electricitate împrăștie și ultimele fragmente de amintiri, și tot ce mai știa era că el este Stalkerul Shrike. Unul dintre ochi începu să-i funcționeze din nou. Zări siluete neclare care se mișcau printr-o furtună înghețată de interferențe și le urmări până ce se materializară încet în chipuri umane, conturate de lumina lanternelor pe fundalul cerului plin de nori iuți, conturați de lună. Ploua constant. Născuți-o-Singură-Dată, care purtau ochelari de protecție, uniforme și pelerine din plastic, se adunaseră în jurul mormântului lui deschis. Unii aveau lanterne cu becuri cu halogen; alții aveau grijă de mașinării cu șiruri de valve luminoase și cadrane lucitoare, din care ieșeau cabluri ce-i pătrundeau în trup. Simțea că-i fusese scoasă calota craniană din oțel, iar acum partea superioară a țestei era deschisă și creierul de Stalker era expus.

— Domnule Shrike? Mă auzi?

O femeie foarte tânără îl privea de deasupra. Avu o amintire vagă, chinuitoare, cu o fată, și se întrebă dacă putea fi chiar ea. Dar nu: chipul din visele lui părea stâlcit, iar cel de acum era perfect; un chip oriental, cu pomeți înalți, ten deschis la culoare și ochi întunecați încadrați de ochelari grei și negri. Părul scurt al fetei fusese vopsit verde. Pe sub pelerina transparentă purta o uniformă neagră, pe al cărei guler înalt și negru erau cusute cu fir de argint țeste înaripate.

Fata puse o mână pe pieptul lui din metal corodat și spuse:

— Nu-ți fie teamă, domnule Shrike! Îmi dau seama că trebuie să fii derutat. Ai fost mort mai bine de optsprezece ani.

— MORT, zise el.

Tânăra zâmbi. Avea dinți albi și strâmbi, un pic prea mari pentru gura ei mică.

— Poate că „adormit” ar fi un cuvânt mai potrivit. Bătrânii Stalkeri nu mor niciodată cu adevărat, domnule Shrike...

Se auzi un huruit, prea ritmic pentru a fi un fulger. Pulsații de lumină portocalie licăreau în nori și scoteau când și când la iveală colții de stâncă ce se înălțau amenințător deasupra locului de odihnă al lui Shrike. Câțiva soldați aruncară priviri neliniștite în sus. Unul zise:

— Tunuri-probos. Au trecut de fortărețele din mlaștină. Suburbiile lor amfibii vor sosi aici în cel mult o oră.

Femeia aruncă o privire peste umăr și spuse:

— Mulțumesc, căpitane!

Apoi își îndreptă din nou atenția către Shrike și mâinile ei lucrară cu iuțea în interiorul craniului său.

— Ai suferit daune grave și te-ai dezactivat, însă te vom repara. Eu sunt doctorița Oenone Zero, din Echipetele de Înviere.

— NU-MI AMINTESC NIMIC, spuse Shrike.

— Ți-a fost afectată memoria, replică femeia. Nu ți-o pot restabili. Îmi pare rău!

În el înfloriră furia și un soi de panică. Simțea că femeia aceasta îi furase ceva, deși nu mai știa ce anume. Încercă să-și dezgolească ghearele, dar nu se putu mișca. Ar fi putut la fel de bine să fie un ochi care zăcea pe solul umed.

— Nu-ți face griji, continuă Zero. Trecutul tău nu-i important. Acum vei lucra pentru Furtuna Verde. Curând, vei căpăta noi amintiri.

Pe cerul din spatele chipului ei zâmbitor ceva explodă în dăre silențioase de lumină roșie și galbenă. Unul dintre soldați strigă:

— Vin! Divizia generalului Naga contraatacă cu Tumblere, dar asta n-o să-i țină prea mult în loc...

Doctorița Zero încuviință și se cățăără afară din mormânt, curățându-și noroiul de pe mâini.

— Trebuie să-l mutăm numaidecât de aici pe domnul Shrike, spuse femeia și privi în jos, către el, cu un zâmbet pe buze. Nu-ți face griji, domnule Shrike. Ne așteaptă o

aeronavă. Te ducem la Atelierul central al Stalkerilor din Batmunkh Tsaka. Te vom repune pe picioare cât ai clipi...

Tânăra păși într-o parte ca să lase să treacă două siluete mătăhăloase. Erau Stalkerii; pe armurile lor era gravat un simbol – un fulger verde pe care Shrike nu-l recunoștea. Aveau chipuri din oțel la fel de imobile ca o lamă de cazma, complet lipsite de trăsături, în afară de niște fante înguste pe post de ochi din care se zărea o strălucire verde atunci când îl smulseră pe Shrike din pământ și-l întinseră pe o targă. Bărbații cu mașinării se grăbeau pe lângă ei în vreme ce Stalkerii tăcuți îl cărară de-a lungul căii ferate spre un caravanserai aerian blindat, de unde navele se ridicau una după alta pe cerul ploios. Doctorița Zero alerga în față, strigând:

— Repede! Repede! Aveți grijă! E un antic.

Drumul deveni mai abrupt, iar Shrike pricepu motivul pentru care se grăbea femeia și înțelese neliniștea oamenilor ei. Printre deschizăturile din stânci, zări, lucind în lumina focurilor de armă neconținute, o întindere enormă de apă. Deasupra ei și mult mai departe, unde se vedea uscatul neted învăluit în întuneric, se mișcau forme uriașe. În lumina aeronavelor scânteietoare care împetriștau cerul și în străfulgerările palide aruncate de parașutele care coborau lent, le putu vedea șenilele blindate, fălcile gigantice și nenumărate niveluri de fortărețe blindate în fier și amplasamente pentru tunuri.

Orașe cu Tracțiune. O întregă armată alcătuită din ele își măcina drumul peste mlaștini. Vederea lor îi trezi lui Shrike amintiri vagi. Își aducea aminte de asemenea orașe. Sau cel puțin își aducea aminte ideea lor. Însă dacă se aflase sau nu vreodată la bordul unuia dintre ele și ce anume făcuse acolo, asta nu-și mai amintea.

Pe măsură ce salvatorii săi se repezeau către aeronavele rămase în așteptare, el zări, doar pentru o fracțiune

de secundă, chipul distrus al unei fete ce îl privea încrezătoare și aștepta ceva ce-i promisese el.

Dar cine era ea și ce căuta fața ei în mintea lui, ei bine, asta nu-și mai amintea.

CAPITOLUL 2

LA ANCHORAGE-DIN-VINLAND

Câteva luni mai târziu și la o jumătate de lume distanță, Wren Natsworthy stătea întinsă în pat și urmărea cum o rază de lună se mișca încetisor pe tavanul camerei. Era trecut de miezul nopții și nu se mai auzea nimic altceva în afară de zgomotele scoase de propriu-i trup și de scârțâiturile ușoare și sporadice ale casei bătrâne sub care solul se tasa. Fata se îndoia că în lumea asta mai există vreun loc la fel de liniștit ca al ei: Anchorage-din-Vinland, un oraș de gheață dărăpănat, săpat în țărnul stâncos din sudul unei insule necunoscute de pe un lac uitat de lume, într-un colțisor pierdut al Continentului Mort.

Însă oricât de liniște era, nu putea să doarmă. Se răsuci pe o parte, în căutarea unei poziții mai bune, iar cearșafurile fierbinți se înfășurară în jurul ei. Se certase din nou cu mama la cină. Fusese una dintre ciondănelile acelea care porneau de la o neînțelegere mărunță (legată acum de faptul că Wren voia să iasă afară cu Tildy Smew și băieții Sastrugi în loc să spele vasele) și care se transformase rapid într-o luptă teribilă, cu lacrimi, acuzații și ranchiune mai vechi scoase la iveală și aruncate de la una la alta precum grenadele de mână, în timp ce bietul tata stătea pe margine, rostind neajutorat: „Wren, liniștește-te!” și „Hester, te rog!”.

Wren pierduse până la urmă, bineînțeles. Spălase vasele, apoi plecase la culcare, tropăind cât putea de tare. De atunci, creierul ei muncise din greu, scornind comentarii

dureroase pe care ar fi vrut să le rostească mai devreme. Mama habar n-avea cum e să ai cincisprezece ani. Mama era atât de urâtă, încât probabil că atunci când fusese mică n-avusese niciun prieten, în niciun caz prieteni ca Nate Sastrugi, pe care-l plăceau toate fetele din Anchorage și care-i spusese lui Tildy că-i place foarte mult de Wren. De bună seamă că pe mama n-o plăcuse niciun băiat *vreodată*, în afară de tata, firește – iar ce văzuse tata la ea rămânea, în opinia lui Wren, unul dintre Marile Misterele Nerezolvate ale Vinlandului.

Se răsuci din nou și încercă să nu se mai gândească la asta, dar până la urmă renunță și se ridică din pat. Poate că o plimbare avea să-i limpezească mintea. Iar dacă părinții ei aveau să se trezească, să descopere că plecase și să-și facă griji că se înecase sau că-și luase tălpășița de tot, ei bine, asta avea să fie învățătură de minte pentru mama, ca să n-o mai trateze ca pe un copil, nu-i așa? Își îmbracă hainele, apoi își puse ciorapii și ghetetele și se strecură la parter, învăluită de liniștea casei.

Mama și tata aleseseră pentru ei casa asta în urmă cu șaisprezece ani, pe când Anchorage doar ce se târâse în sus pe țarm, iar Wren nu era decât un ghemotoc mic de carne plutind în uterul mamei. Era o istorie de familie; o poveste care se spunea înainte de culcare, pe care Wren și-o aducea aminte de când era mică. Freya Rasmussen le spusese părinților ei că pot ocupa una dintre casele goale din partea de sus a orașului. O aleseseră pe asta, vila unui negustor de pe o stradă numită Dog Star Court, cu vedere la aerodoc. O casă bună, confortabilă și bine clădită, cu podele acoperite cu gresie, conducte de încălzire din ceramică și pereți îmbrăcați în lambriuri de lemn și bronz. De-a lungul anilor, mama și tata o umpluseră cu mobile găsite prin celelalte case goale din vecinătate și o împodobiseră cu tablouri și tapiserii, cu rămășițe aduse de apă la mal și cu o parte

din antichitățile dezgropate de tata în expedițiile sale pe Dealurile Moarte.

Wren lipăi prin hol ca să-și ia haina din cuierul de lângă ușă și nu aruncă nici măcar o privire sau vreun gând spre picturile de pe pereți, spre fragmentele prețioase din străvechile mașini de procesare a hranei ori spre telefoanele închise în vitrine din sticlă. Crescuse înconjurată de asemenea obiecte și le găsea plictisitoare. În ultimul an, casa începuse să i se pară din ce în ce mai mică, ca și cum crescuse prea mult și nu mai încăpea în ea. Mirosurile familiare de praf, lac pentru lemn și cărți ale tatei erau liniștitoare, dar o și sufocau în același timp. Avea cincisprezece ani și viața o irita ca un pantof prea strâmt.

Închise ușa cât de încet posibil, apoi zori pe Dog Star Court. Ceața atârna precum fumul peste Dealurile Moarte, iar răsufierea lui Wren se ivea și ea ca o ceață. Era abia începutul lui septembrie, însă putea deja să simtă mirosul iernii plutind în aerul nopții.

Luna coborâse mult pe cer, dar stelele străluceau cu putere și aurora licărea deasupra. În inima orașului, turnele ruginite ale Palatului de Iarnă, tivite cu iederă, se conturau întunecate, impunătoare pe cerul pâlپător. Odinioară, Palatul de Iarnă aparținuse conducătorilor orașului Anchorage, dar singura persoană care mai locuia acum acolo era domnișoara Freya, cea care fusese ultima margrafă a orașului, iar acum era profesoara sa. De la vârsta de cinci ani, pe timpul iernii, în fiecare zi, de luni până vineri, Wren mergea în sala de clasă de la parterul palatului pentru a o asculta pe domnișoara Freya, care vorbea despre geografie, logaritmi, Darwinism Urban și despre o mulțime de alte lucruri care probabil că n-aveau să-i fie niciodată de vreun folos în viață. Se mai plictisea uneori acolo, însă acum, când împlinise cincisprezece ani și devenise prea mare ca să mai meargă la școală, îi lipsea teribil. N-avea să mai stea niciodată în veche și iubită sală de clasă, doar dacă

nu cumva asculta de rugămintea domnișoarei Freya și se întorcea ca s-o ajute să le predea copiilor mai mici.

Domnișoara Freya îi făcuse propunerea cu săptămâni în urmă și dorea curând un răspuns, căci după ce se termina strângerea recoltelor, copiii din Anchorage urmau să revină la cursuri. Însă Wren nu știa dacă voia sau nu să fie asistenta profesoarei. Nici măcar nu voia să se gândească la asta. Oricum, nu în noaptea asta.

În locul unde se termina Dog Star Court, o scară cobora printre punți, până în sectorul motoarelor. Pe măsură ce Wren cobora zăngănind treptele, o întâmpină un iz cald ca o boare de vară și auzi cum fulgii de rugină desprinși de ghetele ei cădeau în fânul strâns grămadă dedesubt. Această parte a orașului ar fi fost cândva plină de viață și de zgomote, în vreme ce motoarele lui Anchorage l-ar fi propulsat pe gheață până în vârful lumii, în căutare de noi locuri pentru negoț. Însă călătoriile orașului se sfârșiseră înainte de nașterea lui Wren, iar sectorul motoarelor fusese transformat în depozite pentru fân și legume rădăcinoase și în grajduri de iarnă pentru vite. Razele subțiri ale lunii se strecurau prin lucarne și găuri din punțile superioare, scoțând la iveală baloturile stivuite printre rezervoarele de combustibil acum goale.

Când Wren era mai mică, aceste niveluri abandonate reprezentaseră terenul ei de joacă și încă-i mai plăcea să umble pe aici când se simțea tristă sau plictisită, închipuindu-și ce distractiv trebuie să fi fost să trăiești într-un oraș care se deplasa. Adulții vorbeau mereu de zilele acelea groaznice de demult și despre cât de înfricoșător era să trăiești cu teama permanentă de-a fi înghițit de un oraș mai mare și mai rapid decât al tău, însă lui Wren i-ar fi plăcut enorm să vadă impunătoarele Orașe cu Tracțiune sau să zboare de la unul la altul cu o aeronavă, așa cum făcuseră mama și tata înainte de nașterea ei. Tata păstra pe birou o fotografie care îi

înfățișa pe o punte de andocare de la bordul unui oraș numit San Juan De Los Motores, în fața micuței lor aeronave roșii numite *Jenny Haniver*, însă părinții ei nu discutau niciodată despre aventurile prin care trecuseră cu siguranță. Tot ce știa Wren era că până la urmă aterizaseră în Anchorage, unde maleficul profesor Pennyroyal le furase nava, iar după aceea rămăseseră definitiv aici, mulțumindu-se să-și joace rolurile în viața confortabilă și amortită din Vinland.

„Norocul meu”, cugetă Wren și inspiră aroma caldă, florală, a fânului strâns în baloturi. I-ar fi plăcut să fie fiica unui negustor aerian. Părea să fie un stil de viață încântător și mult mai interesant decât cel de care avea ea parte, blocată pe această insulă singuratică, printre oameni ale căror unice momente de entuziasm erau ocazionate de întrecerile de canotaj sau de obținerea unei recolte zdravene de mere.

Undeva în bezna dinaintea ei se închise o ușă, făcând-o să tresară. Devenise atât de obișnuită cu liniștea și propria-i prezență, încât ideea că altcineva se mișca prin apropiere era aproape înspăimântătoare. Apoi își aduse aminte unde se afla. Adâncită în gânduri, se aventurase până în inima sectorului, acolo unde Caul, inginerul lui Anchorage, trăia singur într-un șopron vechi construit între suporturile dintre două etaje. Era singurul locuitor al nivelurilor inferioare ale lui Anchorage, întrucât nimeni altcineva n-ar fi ales să locuiască aici jos, înconjurat doar de rugină și umbre, când atâtea vile frumoase zăceau goale în soarele de deasupra. Însă Caul era un excentric. Lui nu-i plăcea lumina soarelui, dat fiind că fusese crescut în Grimsby, sălașul submarin al hoților, și nu-i plăcea nici să fie înconjurat de oameni. Demult, fusese prieten cu bătrânul domn Scabious, fostul inginer al orașului, dar după moartea acestuia, se izolase aici, în adâncuri.

Atunci de ce ar fi rătăcit prin sectorul motoarelor la o asemenea oră din noapte? Intrigată, Wren se furișă în sus

pe o scară și ajunse pe una dintre pasarelele superioare, de unde putea vedea perfect tot ce se afla între puțurile vechiului motor și adăpostul lui Caul. Bărbatul stătea în fața ușii. Avea într-o mână o lanternă electrică, pe care o ridicase astfel încât să poată examina o bucată de hârtie pe care o ținea în cealaltă mână. După o secundă, vârî hârtia în buzunar și porni către marginea orașului.

Wren coborî înapoi pe scară și plecă în urmărirea lumii. Se simțea cuprinsă de entuziasm. Când era mică și-i plăcea să-și petreacă mare parte din timp printre cărțile pentru copii din biblioteca margrafei, poveștile ei preferate erau cele despre eleve-detectiv pline de îndrăzneală, care zădărniceau operațiuni de contrabandă și destrămau rețele de spionaj ale Antitracționiștilor. Lui Wren îi păruse întotdeauna rău că-n Vinland nu existau răufăcători pe care să-i descopere. Dar nu cumva Caul fusese spărgător odată? Poate că revenise la vechile apucături!

Doar că, desigur, n-avea niciun rost să furi ceva în Anchorage, unde toată lumea lua orice-i poftea inima din sutele de magazine și case abandonate. În vreme ce se strecura printre grămezile de mașinării dezmembrate din spatele adăpostului lui Caul, fata încercă să găsească o explicație mai plauzibilă pentru hoinăreala lui din miez de noapte. Poate că, la fel ca ea, nu putea să doarmă. Poate că-și făcea griji din cine știe ce cauză. Prietena lui Wren, Tildy, îi spusese că în urmă cu foarte mulți ani, pe când Anchorage abia ajunsese în Vinland, Caul fusese îndrăgostit de domnișoara Freya și profesoara, la rândul ei, fusese îndrăgostită de Caul, însă nu ieșise nimic din asta, deoarece bărbatul era atât de ciudat, chiar și pe vremea aia. Poate că hoinărea pe străzile din sectorul motoarelor noapte de noapte, tânjind după iubirea sa pierdută? Ori poate că acum era îndrăgostit de altă femeie și urma să aibă o întâlnire cu ea în lumina lunii tocmai la marginea orașului?